Поміж тополь — розпечений казан,
і хмара парою клубочиться над ним.
І знову з горбоконіком чудним
по стежці небокраю йде Іван.
Ще трохи — і шугне у ту кипінь,
і вийде красенем, живші собі, здоровий.
…Іван і горбоконик — дядько й тінь,
попереду — царівною — корова.
Та ще й бичок, вже не з цієї казки.
А жінка білі гуси перейма
та каченятам поспіша по ряску,
хоч, мабуть, не обідала сама.

А сіна стіг піднявсь — рівня будинку.
Цей двір не чув ніколи: "Доню! Синку!"

А квіти сіяти? Та, боже ж мій, коли?
Та ще й розгорне куряча юрба.
Нехай пізніш (дітей не завели),
нехай колись (на пенсії хіба).
Курей десяток, може, ще коза,
на продаж — аж у Харків — квіти ранні.

Пірнає дядько в сонячний казан —
ще згорбленішим вийде на світанні.

1983